

jest jím dle § 6/1 zák. o správním soudě vázán a ježto z něho po zákonu plyne zabratelnost těchto místností, bylo nutno stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou. Nebylo třeba uvažovati o tom, jsou-li místnosti ty pro stěžovatele přespočetné, poněvadž po zákonu lze i nepřespočetné části bytu dle č. 1 zabrati, rovněž ne o tom, musí-li se při zábavách nábytek z hostinských místností přenášeti do zabraných místností, poněvadž nejde o věci, jež byly uloženy v místnostech zabraných.

Č. 648.

Mimořádná opatření: Dle § 2, odst. 1 min. nař. ze dne 18. června 1918 č. 223 ř. z., jež nebylo šem 3 min. nař. ze dne 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n. nijak změněno, nevyhledává se k podstatě trestného činu tam zmíněného ani živnostenského obchodování s cizími valutami ani úmyslu docílití prodejem nějakého prospěchu. Stačí i ojedinělý, z jakéhokoli důvodu provedený prodej osobě, která nepatří k firmám přináležejícím k devisové centrále.

(Nález ze dne 31. prosince 1920 č. 13.335.¹⁾)

Věc: Rudolf W. v Praze (adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) proti zemské politické správě v Praze o trestní nález pro nedovolené obchodování s cizími valutami.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy z 10. ledna 1920 č. B 27.893/b byl Rudolf W. uznán vinným přestupkem dle § 2 min. nař. z 18. června 1918 č. 223 ř. z., ježto provedeným šetřením bylo zjištěno, že dne 21. října 1919 J. G-ovi, revidentu ministerstva financí, prodal 500 kusů dolarů za 18.250 Kč a nabídl témuž ke koupi 99½ angl. liber šterlinků, ač uvedené cizozemské valuty smějí býti prodávány jedinež devisové centrále v Praze nebo firmám, které k ní přináležejí, a odsouzen dle § 3 nař. min. fin. z 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n. k trestu vězení na dobu dvou měsíců a k peněžité pokutě 20.000 Kč. Současně bylo prohlášeno 500 amer. dolarů, 99½ liber šterlingů a částka 18.250 Kč za propadlé ve prospěch československého státu.

Odvolání Rudolfa W. z tohoto nálezu bylo rozhodnutím zemské politické správy v Praze z 9. dubna 1920 č. 14 A-1081/20 zamítnuto s odůvodněním, že je prokázána skutková podstata protizákonného jednání, kladeného jemu za vinu....

Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí na těchto úvahách:

Stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí především nezákonnost a to v několika směrech.

J. G. jednal prý se stěžovatelem jen jako revisní orgán ministerstva financí, na jehož straně bylo vyloučeno uzavření koupě, tak že v jeho jednání lze spatřovati nanejvýše nezpůsobilý pokus ujednání valutního obchodu, kterýžto pokus by nemohl býti trestným. S tímto názorem stíž-

¹⁾ Stejně i v nálezech dalších na př. z téhož dne č. 13334.

nosti se nejvyšší správní soud nesrovnává. Skutková podstata trestního činu je tu dána objektivně i subjektivně. Stěžovatel prodal a nabídl J. G-ovi ke koupi cizí valuty, ač G. nepatří k firmám, jež přináležely k devisové centrále, a stěžovatel ani netvrdí, že předpokládal, že J. G. k těmto firmám patří.

Okolnost ta, že G. je revisním orgánem ministerstva financí, na povaze trestního činu ničeho nemění. Nedošlo-li ke skutečné kupní smlouvě, ke skutečnému provedení trestního činu, stalo se to jen pro okolnosti, ležící mimo vůli pachatelovu (§ 8 tr. z.).

Další námitka nezákonnosti, že k podstatě uvedeného přestupku se vyhledává, aby vinník po živnostensku provozoval obchodování s cizími valutami a aby hleděl docílit zisku, nemá opory v zákoně. Dle § 2 min. nař. z 18. června 1918 č. 223 ř. z., jež nebylo šem 3 min. nař. z 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n. nijak změněno, nevyhledává se k podstatě tohoto činu trestního ani živnostenského obchodování s cizími valutami, ani úmyslu docílit tímto prodejem nějakého prospěchu.

Naopak každý, třeba ojedinělý prodej cizích valut osobám, které nepatří k firmám přináležícím k devisové centrále, ať byl předsevzat z jakéhokoli důvodu, je trestný. Okolnost, že stěžovatel prodal a nabídl cizí valuty ke koupi jen jednou a že nejednal snad v úmyslu docílit zisku, nezbavila by tedy jeho jednání povahy uvedeného trestního činu.

Naříkané rozhodnutí netrpí tedy nijakou nezákonností.

Stížnost vytýká dále, že naříkané rozhodnutí trpí vadností řízení, ježto prý pouze vyslovuje, že skutková podstata deliktu, stěžovateli za vinu kladeného, je dána, aniž uvádí konkrétní okolnosti, na základě kterých žalovaný úřad k svému úsudku dospěl. Nepřihlíželo k tomu, že na jeho straně nešlo o žádný obchod, že chtěl toliko měnit cizí valuty, jež si opatřil ke koupi stroje z ciziny a že tak chtěl učiniti bez zjištěného úmyslu. Naříkané rozhodnutí však se vůbec nevyjádřilo, zda a proč neprovedlo důkazy jím v administrativním řízení nabízené. Prostý výrok, že jeho vina jest prokázána, nestačí prý k odůvodnění trestního nálezu.

Výtka ta není oprávněna. Naříkané rozhodnutí uvádí přece hlavní konkrétní okolnost, že stěžovatel prodal a nabídl J. G-ovi, jenž nepatří k firmám přináležícím k devisové centrále, americké dolary a angl. šterlinky, kteroužto okolnost stěžovatel také doznal.

Nepřihlíželo-li naříkané rozhodnutí k ostatním momentům právě uvedeným, kterým nelze přičísti významu rozhodného, a nevyšetřilo-li jich, není to vadou.

Bylo tedy stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

